Ruồi

Nguyễn Đông Thức,

Năm 2009, trong chuyến đi Mỹ, tôi có ghé thăm một người bà con vừa nằm bệnh viện về. Thời trẻ ông nổi tiếng đào hoa lãng tử, bồ gạt ra không hết, vậy mà giờ đây sống cô quạnh một mình.

Trong nhà ông, tôi thấy có một con ruồi cứ quanh quẩn bay lượn. Ông ngăn không cho tôi đập nó, nói cứ để cho vui. Nhờ vậy mà tôi có cảm hứng nghĩ ra câu chuyện này. Có mượn chuyện đời ông một ít, còn lại là từ bao nhiêu bạn bè khác nữa (không có tôi). Tên nào đọc xong truyện này cũng thấy có mình trong đó, ha ha…

(*Đây là truyện cuối trong tập truyện "Đời", post để mong mua vui cho các bạn vài giờ. Về truyện ngắn, tôi còn hơn 100 truyện nữa, thỉnh thoảng sẽ chọn gởi các bạn đọc 1 truyện, hy vọng tới lúc đi là vừa xong).*

RUỒI

(tặng cậu H.)

Nắng có màu xám, tin nổi không? Do màu trời đang xám xịt? Hay do mắt của một tên bị đái đường hơn chục năm giờ nhìn đâu cũng thấy một gam màu xám? Tôi chẳng biết vì sao, chỉ thấy khoảnh sân trước nhà đang rực lên một màu cỏ xám, trong ánh nắng mười giờ trắng xám. Tôi rít liền mấy hơi thuốc thật sâu. Khói thuốc xám, phải rồi. Nhưng tại sao ly rượu trên bàn cũng màu xám? Tôi cầm ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ. Ông đang tự đào mồ chôn mình, nếu vẫn cứ hút thuốc, uống rượu. Tay bác sĩ dặn vậy. Đó là nhiệm vụ của hắn. Luôn luôn. Không được uống rượu. Không được hút thuốc. Tôi chỉ còn hai niềm vui đó. Nếu bỏ cả hai sống thêm để làm gì?

Khói thuốc xám. Trời xám. Cỏ xám. Ly rượu xám.

Tôi kéo tấm chăn lên tới bụng. Trời gần tết, nắng mà vẫn lạnh. Nhưng tôi không thể bỏ được thói quen ngồi phơi nắng mỗi sáng, hai năm nay, sau ngày bị cắt một phần lá phổi và lên đây an dưỡng. Sáng nào tôi cũng ra ngồi dưới mái hiên này để phơi nắng và hít thở chút không khí thoáng đãng ngoài trời, cho đến lúc người nấu cơm tháng đem cơm tới. Không khí ngoài trời buổi sáng rất trong, rất nhẹ, đi vào phổi tôi dễ dàng hơn cái thứ ẩm mốc, sực mùi khói thuốc lưu cữu trong phòng. Tôi thích ngồi đó, hút vài điếu thuốc, uống dăm hớp rượu, nhẹ nhàng hít thở. Và trong khi cảm nhận được thân thể mình đang ấm dần lên, tôi cứ nhìn vào khoảnh sân cỏ đầy tàn thuốc trước mặt, thấy hiện lên trên đó những gương mặt phụ nữ đã đi qua đời mình. Không ai không xinh đẹp. Từ khi mới lớn, tôi đã nhận thấy hầu hết phụ nữ đều hấp dẫn... Lạ lùng là càng trải nghiệm, tôi càng thấy trên đời không có cơ thể phụ nữ nào hoàn toàn giống nhau, và phản ứng của từng người trong chuyện yêu đương cũng khác hẳn. Kẻ dịu dàng người mãnh liệt, kẻ tận tụy dâng hiến người khát khao đòi hỏi… Điểm chung duy nhất là gương mặt của họ cùng trở nên đẹp nhất khi đang hài lòng với cuộc yêu đương vừa xong. Đó chính là những lý do khiến tôi cứ mải mê đi tìm của lạ.

Giờ đây, ngồi một mình, tôi nhớ lại tất cả, không quên một người nào... Họ đi đâu hết rồi? Tôi không bao giờ bỏ ai, thà người phụ mình chứ mình không phụ người. Chỉ do họ chủ động ra đi, khi “không thể chịu nổi nữa”, theo kiểu nói của họ. Chia tay rồi không một ai quay lại, dù không ít người trong số đó hiện cũng đang hoàn toàn cô độc. Một số khác sống với chồng, hoặc với con, với cháu. Cũng có một, hai người nghe nói đã chết. Không một ai quay lại. Để mình tôi ngồi đây với một điều nhận ra muộn màng: Hầu hết phụ nữ đều không chịu nổi sự lừa dối, chung chạ.

Bốn đứa con của tôi cũng đi hết. Tất cả đều theo mẹ. Chúng nói chúng xấu hổ với một người cha như tôi. Chỉ trừ Tâm, đứa con đầu lòng, từ khi tôi bị bệnh nặng còn thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm. Tôi lên đây nó cũng chịu khó bay lên hai lần, dọn dẹp nhà cửa, mua trái cây, đồ nguội, bơ, sữa… bỏ đầy tủ lạnh. Nó là bác sĩ, ba mươi mấy tuổi vẫn chưa lấy chồng, chê đàn ông bây giờ quá chán, thà ở không. Phải chăng là chuyện quả báo, đời cha ăn mặn thì đời con khát nước? Con người có số hết, hay ngày mai ai như thế nào là do hôm nay đã làm những gì?

Nhưng tại sao tôi không yêu ai được lâu? Tại sao tôi luôn có thể vừa yêu người này vừa yêu người khác, có khi ba, bốn người cùng lúc? Đàn bà là một sinh vật đáng yêu, nên tôi thấy mình cần phải yêu tất cả ai trong tầm tay?...

Khói thuốc xám. Trời xám. Cỏ xám. Ly rượu xám.

Tiếng xe gắn máy làm tôi biết đã mười một giờ bốn mươi lăm. Tay hàng xóm đi làm về, vợ ra đón. Khoảng dăm phút sau hai đứa con đi học về, bữa cơm đã dọn sẵn. Tất cả cùng đúng giờ tăm tắp. Chủ nhật cả nhà lại chở nhau trên hai chiếc xe, không đi chơi thì cũng về nội, về ngoại. Ngày nào tôi cũng cứ ngồi nhìn cái trình tự lặp đi lặp lại đó. Có vẻ họ đang hạnh phúc. Phải vậy không? Đơn giản vậy sao? Liệu anh chàng đó có một cô bồ nào trong sở không? Cô vợ phổng phao má hồng thế kia, suốt ngày ở nhà một mình với các công việc chán ngắt, giá như tôi còn trẻ và qua gạ gẫm, liệu cô có xao lòng? Người chung thủy là người không có điều kiện ngoại tình. Ai đó đã phán và tôi cũng từng tin như vậy. Nhưng, có đúng không?

Có tiếng vo ve quen thuộc. Con ruồi xám từ trong nhà bay ra, lượn vài vòng rồi đậu lên bờ miệng ly rượu, nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi bật cười:

- Đồ quỷ! Nãy giờ trốn đâu?

Con ruồi rung nhẹ cặp cánh mỏng tanh. Tôi hình dung đó là một cái nhún vai, trả lời theo cách của nó. Tỉnh như ruồi. Một con ruồi quỷ quái, sống hoài không chết. Chỉ mình nó? Hay chúng cứ luân phiên từng con thay thế? Tôi không biết, chỉ nhớ là sau khi tôi lên đây ít ngày, con ruồi bỗng từ đâu xuất hiện rồi tự tiện ở luôn trong nhà này. Mấy ngày đầu, tôi có rình đập nhưng không cách gì trúng được. Nó né rất tài tình, như thể có mắt sau lưng. Một vài lần, rồi tôi bắt đầu thấy quen mắt. Nó cũng tỏ ra vô hại, không quậy phá, cũng chẳng bao giờ bất lịch sự đậu trên thức ăn của tôi. Không biết nó thường trú trong góc kẹt nào, thỉnh thoảng lại bay ra lượn vòng quanh như muốn làm quen với tôi.

Tôi bắt đầu sống chung hòa bình với nó. Bữa cơm, gặp gã khách không mời mà đến này, tôi lại gắp chút thức ăn bỏ lên miếng giấy. Nó vừa chăm chú thưởng thức vừa lắng nghe tôi bình luận đủ điều về mấy bài báo vừa đọc hoặc chương trình truyền hình vừa phát. Tôi cứ việc nói, nó cứ việc nghe, rất lịch sự và nhẫn nại. Tôi ngồi toa-lét nó cũng bay vào, lượn quanh. Tôi lấy một cây đũa, đâm nó như Lệnh Hồ Xung bịa chuyện luyện chiêu đâm ruồi trong nhà xí để đấu với Điền Bá Quang, trăm lần không trúng được một, thầm nghĩ không chừng thuở nhỏ ông Kim Dung cũng từng chơi trò này.

Thỉnh thoảng buồn quá tôi ra chợ uống cà phê, đi về vừa mở cửa lại thấy nó bay vù ra như mừng đón. Lạ nhất là có những đêm không ngủ được, tôi ngồi dậy hút thuốc trong bóng tối, lại nghe tiếng cánh nó lượn quanh. Tôi bật đèn tìm nó nói chuyện chơi, là nó lại đậu lên con chuột máy vi tính, rung cánh gợi ý. Con vật quái quỷ này làm như biết hết những thói quen của tôi. Ban ngày không biết làm gì rồi ban đêm khi không ngủ được, tôi cứ ngồi trước máy hàng giờ hàng giờ với trò chơi đổ kẹo liên miên bất tận đến mức không còn biết mình là ai và đang làm gì. Con ruồi vẫn cứ đậu ngay trên một góc màn hình, lặng lẽ nhìn. Rồi như lúc này đây, tôi ngồi phơi nắng nhớ lại những người xưa, là nó lại ra chơi với tôi, đậu đâu đó gần bên, thong dong cọ tay cọ chân rửa mặt nghiêng nghiêng ngó ngó. Mày là ai vậy ruồi? Mà cứ đeo theo tao? Tôi cứ hay vơ vẩn nghĩ hay con quỷ này là hồn ma của một cô bồ cũ nào đó nhập vào? Vô lý đã bỏ tôi rồi mà giờ lại tiếc nuối theo ám? Và con gì không chọn, lại chọn làm ruồi?

Và cái hồn ma đó đang chép chép miệng, nói những lời của Trinh trước khi ra đi:

- Tôi đã lầm! Cứ tưởng với cái cách anh yêu tôi, như anh đã nói và cho tôi thấy, tôi sẽ thay đổi được anh. Không ngờ anh chỉ là một kẻ trăng hoa dối trá hết thuốc chữa. Tôi có chết mới về lại với anh!

Rồi những câu nguyền rủa của Hạnh trước khi đóng sập cửa:

- Anh cứ như vậy đi. Rồi cuối đời sẽ biết thế nào là lễ độ! Anh chỉ yêu anh thôi thì cuối cùng sẽ còn ma ở với anh!

Tất cả vợ con bồ bịch đều bỏ tôi đi. Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ… Hê hê, ông Sơn… Ông có được mấy người tình mà triết lý ghê quá vậy? Tại sao lại là sông nhỏ mà không phải là sông lớn là gềnh thác? Vì họ bỏ đi rất lặng lẽ êm đềm à? Sao chẳng giống những người tình của tôi chút nào vậy? Tôi lại nghĩ đến Mơ. Hôm chia tay, cô cầm cái can 5 lít xăng tới tưới hết vào cửa phòng tôi, dành lại cho tôi một ít, tay

cầm sẵn cây quẹt Bic rồi bấm chuông. Ơn Trời khi tôi ra mở cửa, tạt hết số xăng còn lại vô người tôi xong, cô chợt run tay, bỏ chạy.

Khói thuốc xám. Trời xám. Cỏ xám. Ly rượu xám. Con ruồi xám.

Có tiếng chân bước thật nhẹ phía sau. Hẳn là cô y tá Tâm vừa nhờ bạn bè trên đây thuê tới chích thuốc cho tôi vào mỗi buổi sáng. Nó không muốn tôi tự chích nữa và hạn chế tối đa việc tôi tự chạy xe trên đường, đồng thời "để hàng ngày ba còn được tiếp xúc với người khác". Sau khi thông báo việc thiện này cho tôi qua điện thoại, Tâm cẩn thận thêm: "*Dù biết ba lúc này yếu lắm rồi, con vẫn cẩn thận dặn phải lựa cho ba một cô y tá vừa già vừa xấu. Hy vọng lần này ba sẽ không làm con mang tiếng*…". Nó cười khanh khách y như kiểu cười của mẹ nó khi còn vui vẻ với tôi. Nó không hề biết là trong mắt nhìn của tôi, cô y tá trên bốn mươi tuổi này vẫn có sức hấp dẫn của một thứ trái chín. Mặt cô không đẹp nhưng có duyên - tôi luôn nhìn thấy chính xác cái duyên riêng của từng người phụ nữ nên rất dễ làm họ xúc động - và ngực mông nhìn ngoài thế kia thì chắc chắn vẫn còn khá đẹp. Má cô vẫn thoáng ửng hồng khi tôi khen cô vài lời với ngụ ý kín đáo rằng chỉ những người tinh tế lắm mới nhận thấy cô là một người tuyệt diệu. Ha ha, những chiêu thức của tôi không bao giờ là cũ.

Rất giống tiếng bước chân cô, nhưng tại sao cô lại bước đi quá nhẹ khác hẳn mấy hôm rồi? Tôi quay đầu lại và thấy đúng là cô, đang mím môi rón rén bước tới, trên tay cầm một cây đập ruồi…

oOo

Cô y tá trợn mắt ngạc nhiên khi thấy ông bệnh nhân già đứng bật dậy, lảo đảo nhào tới đưa hai tay ra chặn tay cô:

- Đừng! Đừng đập nó!

Ánh mắt của ông nhìn cô đầy thống thiết, khiếp đảm. Tại sao ông lại không cho cô đập chết con ruồi gớm ghiếc kia? Cô biết ông đang bị tiểu đường, bị ung thư phổi… Lẽ nào ông còn bị thêm bệnh điên?

Con ruồi vẫn điềm nhiên đậu trên miệng ly, nhởn nhơ rung nhẹ đôi cánh mỏng tang.

(18-1-2010)